

Sara Mlinovski

I NE
POMISLJAJ
NA TO

Prevela
Eli Gilić

————— JAWO —————

Naslov originala

Sarah Mlynowski

DON'T EVEN THINK ABOUT IT

Copyright © Sarah Mlynowski 2014

Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Damama koje se izležavaju (i ponekad pišu):
Kortni, Džes, Adel, Robin i Emili
(a kad mi se baš posreći, Lesli, Džoani i Džuliji).
Hvala na društvu i kolačima.*

PRVO POGLAVLJE

PRE

Nismo uvek bili čudaci.

Naravno, većina se povremeno čudno ponašala. Ali to nije isto.

Kad je brinula o nečemu, Olivija Bern je gulila kožicu oko noktiju dok joj prsti ne prokrvare.

Kuper Miler je grozno pevao. Dok je šetao hodnicima, dok je učio, dok je jeo. A nije pevao najnovije hitove – izmišljao je melodije i stihove o svom svakodnevnom životu. O šetnji do škole. O kašnjenju na čas matematike.

Makenzi Feldman, Kuperova devojka, mrzela je igle. Nije da je iko od nas *voleo* igle, ali Makenzi ih je stvarno mrzela. Toliko ih je mrzela da nije nikad probušila uši. Nosila je minđuše na klipsu za slatki šesnaesti rođendan. Ili njen „slatki“, kako smo ga zvali u Trajbeki, našem malom uglu Menhetna.

Dakle, imali smo svoje bubice, ali do drugog oktobra, iliti jedanaest dana pre karnevala u srednjoj školi Blumberg i osamnaest dana pre Makenzinog „slatkog“, Olivija,

Kuper, Makenzi i ostali bili smo manje-više obični učenici druge godine.

Čak je i drugi oktobar, dan kad se sve promenilo, počeo prilično uobičajeno.

Spremili smo se za školu. Većina stanuje u Trajbeki, nekoliko ulica od srednje škole Blumberg.

Trajbeka spada u najimućnije četvrti na Menhetnu. Mada nismo svi imućni – svakako nismo. Roditelji polovine imaju svoje stanove; druga polovina su podstanari. Nekoliko nas deli sobu s bratom ili sestrom. Ako živite u Trajbeki i roditelji su vam *stvarno* bogati ili slavni – recimo, ako vam je mama Bijonse ili vam je tata direktor investicione banke – ne idete u Blumberg kao mi. Idete u privatnu školu.

Kako god.

Drugog oktobra smo došli u školu, većina je stigla na vreme. Zaključali smo stvari u ormarićima i pošli prema učionici dvesta tri, gde odeljenje 10-B ima razredni čas. Kuper nije došao na vreme – on uvek kasni. On nije zaključavao ormarić jer nije ni imao bravu. Nije mogao da zapamti šifru. I verovao nam je. U to vreme je verovao svima.

Sedeli smo na uobičajenim mestima i ćaskali s prijateljima.

„Daren Lazar me je pitao imaš li dečka“, rekla je Rene Hinger i sela pored Olivije na sredini učionice. Renein šal sa šarom leoparda zalepršao je iza nje. Nosila je i crnu traku za kosu, minduše i srebrnu narukvicu s gomilom privezaka. Ona je devojka koja voli detalje. Ona je devojka koja voli da gura nos svugde. Drago nam je što nije jedna od nas. Imamo dovoljno njuškala i bez nje.

Oliviji je srce preskočilo. „Šta si odgovorila?“

Rene se nasmejala. „Šta misliš da sam odgovorila? Da nemaš dečka. Osim ako se nisi smuvala s nekim pa to kriješ?“

Olivija nije nikad bila u šemi s nekim. Ima petnaest godina i nije se nikad poljubila. Boji se da će se isповraćati po onome ko je poljubi kad taj trenutak dođe.

Ona nema mnogo samopouzdanja u društvu drugih. Visi s Rene najvećim delom zato što ova vodi devedeset devet zapeta devet odsto razgovora.

Naravno, tad nismo znali koliko je nesigurna u sebe. Nismo znali ni da nema iskustva u ljubljenju. Nismo znali tajne misli ni skrivenu prošlost jedni drugima. Ne kao što sad znamo.

„Misliš li da će me pozvati da izađemo?“, upita Olivija.

Rene je vrtela šal oko zgloba. „Želiš li da te pozove?“

„Ne znam.“ Olivija se prisetila kako izgleda. On ima svetlosmeđu kosu i rumene obraze. Zelene oči, možda. Lepo se oblači. Košulje i dobre farmerke. Izgleda fino. Niko ga ne zove po imenu – svi ga zovu Lazar. Zajedno idu na časove govorništva. Stomak joj se zgrčio pri pomisli na taj čas. Sutra bi trebalo da održi predavanje o lajmskoj bolesti i od toga joj zavisi četrdeset odsto ocene. Oliviju najviše užasava pričanje pred drugima.

„Mislim da biste bili savršen par“, nastavila je Rene.

„Zašto? Zato što smo oboje niski?“

„Ne, zato što ste oboje fini. I pametni. I slatki.“

Olivija nije odbila, ali nije ni pristala. Nije da joj se Lazar nije sviđao. Ali sama pomisao da ode na pravi sudar – gde će morati da brine o tome šta će obući, šta će jesti i šta će govoriti – činila joj se veoma stresnom. Gulila je kožicu na palcu.

Kuper je ušao poslednji, pevušeći. Kao i uvek, izgledao je pomalo razbarušeno, kao da se probudio, s hrpe na podu podigao zeleni duks s kapuljačom i farmerke i obukao ih.

A upravo je to i uradio. Kuper nosi i kačket *Jenkija*. Nosio ga je cele bejzbol sezone sve dok nisu ispali. Ističe mu plavetnilo očiju. Mada on nije svestan takvih stvari. Pa, ne ukoliko nam ne čita misli.

Kuper je šakom obujmio uvo. „Šta je bilo, 10-B, hoću li čuti ura?“

„Uraaa“, dobaci Nik Go. On je Kuperov dobar drug.

Kuper je teatralno razočarano uzdahnuo. „To je slabo, narode. Slabo. Slabooo. *Jenkiji* su sinoć pobedili! Rekao sam da uzviknete ura!“

Makenzi je odgovorila s „ura“. Morala je. To joj je dužnost pošto je njegova devojka, iako misli da Kuperovo glupiranje ume da bude ponižavajuće, kao kad ju je hodnikom nosio na krkačama.

Kuper se zaustavio ispred Olivijine klupe i pripretilo prstom. „Livi, nisam čuo da si klicala? Zašto nisi klicala?“

Olivija je pocrvenela. Uхватила se za klupu. Ona ne voli da bude u centru pažnje. Srce joj je ubrzano lupalo; usta su joj se osušila. Razmišljala je. Hoće li sve što kaže zvučati glupo? Hoće li izgovoriti „ura“ kako treba? Hoće li zvučati previše oduševljeno? Hoće li staviti prevelik naglasak na *uu* umesto na *raaaa*?

Ali Kuper joj je drag. Možda bi se zacopala u njega da nije potpuno izvan njene lige i da već nema devojku. On je od onih ljudi koji su uvek nasmejani. Uvek je fin. Uvek obraća pažnju na druge. Kao sad, kad pokušava da je nagovori da uzvikne „ura“.

Ona može to da uradi. Može! Samo mora da pogura reči s vrha jezika. „Uuura?“

Kuper ju je dvaput potapšao po glavi kao da je zec. Kao klinac je imao zeca pune dve nedelje dok ga tata nije naterao da ga vrati u prodavnicu kućnih ljubimaca. Umesto njega je uzeo kornjaču. Džeralda. „Bravo, Livi. Hvala što učestvuješ u igri.“

Olivija je pocrvenela kao paprika.

Kuper je namerno pričao s njom. Olivija je stidljiva, ali Kuper zna da joj je potrebno samo malo pomoći da izađe iz ljušture. Kao i Džeraldu. Kad je kupio kornjaču, jedva se usuđivala da izađe iz terarijuma. A danas se šepuri po potkrovlju kao da je gradonačelnik.

Čuo je još nekoliko „ura“ dok je prolazio u cikcak između klupa do slobodnog mesta u poslednjem redu pored prozora, odmah pored Makenzi i njene najbolje drugarice Tes Nikols.

„Hvala, Kuperu“, rekla je profesorka Velaskez i zatvorila vrata za sobom. „A sad skinu kačket, molim te.“

Kuper joj se široko osmehnuo. Gornji zubi su mu malice istureni u odnosu na donje jer je izgubio protezu mesec dana pošto ju je dobio. „Ali, razredna, jutros nisam stigao da operem kosu.“

„Onda bi ubuduće trebalo ranije da ustaješ“, odgovorila je, skinula blejzer i prebacila ga preko naslona stolice.

Kuper je skinuo kačket, otkrivši kosu slepljenu od spanja, privio ga na grudi i konačno seo. „Neka zabava počne“, rekao je i toliko se zavalio u stolici da je dotakla zid.

„Da vidimo ko je tu“, rekla je profesorka Velaskez i prozvala nas. Pošto je završila, sela je na klupu i zamlatarala

nogama. „Narode, imam dobru vest i lošu vest“, počela je. „Prvo ću vam reći lošu.“

Čekali smo.

„Oni koji žele da prime vakcinu protiv gripa – a mislim da većina želi – vakcinisaće se danas u vreme užine.“

Zakukali smo.

Profesorka se nakašljala. „I, dobra vest...“

Kuper je prstima zadobovao po klupi.

Profesorka se osmehnula. „Verovatno nećete dobiti grip.“

Naravno, povikali smo „ua“.

„Šta ako mi se grip sviđa?“, upita Kuper.

„Zašto bi ti se svideo?“, odvrati profesorka Velaskez.

„Ostao bih kod kuće da gledam bejzbol“, odgovorio je.

„Ne bi mi smetalo da nedelju dana izostanem iz škole“, dodao je Nik.

Razumeli smo ga. Njegova mama predaje biologiju. I mi bismo voleli da ostanemo kod kuće da su nam majke profesorke.

„Ja neću da se vakcinišem“, izjavila je Rene, igrajući se trakom za kosu. „Nisam se nikad razbolela. A u jednom članku sam pročitala da vakcine ne deluju. Samo farmaceutske kompanije hoće da zarade na nama.“

Svi smo zakukali, a ona je prekrstila ruke i prevrnula očima. Rene veruje u teorije zavere. Ona misli da vlada svakoga želi da zavrne.

U poslednje vreme se ne može reći da se ne slažemo s njom.

„Neću ni ja“, javila se Makenzi.

Makenzi je rođena pre vremena, u dvadesetšestoj nedelji umesto u četrdesetj. Morala je da se podvrgne brojnim

hirurškim zahvatima. Operacija očiju. Operacija bubrega. Operacija srca. Ne seća se toga, ali zna da mrzi igle i pretpostavlja da te dve činjenice imaju veze jedna s drugom.

„Pustićeš me da idem sam?“, pitao je Kuper. „Zajedno ćemo to obaviti. Držaću te za ruku. Biće zaaaabavno“, zapevužio je.

Makenzi nije shvatala kako išta u vezi s iglama može biti zabavno. Ali, kao i uvek, njen dečko vidi vedriju stranu svega. Dolaska u školu. Gripa. Vakcinacije.

Kuper živi s vedrije strane.

Profesorka Velaskez je zadobovala prstima po klupi. „Ne zaboravite. Ordinacija sestre Karmajkl. U vreme užine. Ponesite odobrenje roditelja ako ga niste već predali.“

Profesorka Velaskez je nastavila da priča, a Olivija je nastavila da brine. Ne zbog vakcinacije. Ona se ne plaši igala. Bila je nervozna zbog predavanja o lajmskoj bolesti.

Čupkala je kožicu na palcu. *Sve će biti u redu*, govorila je sebi. *Sve će biti u redu*.

Naravno, neće biti u redu. Nimalo. Ali Olivija to nije mogla znati. Nema vančulnu percepciju.

Ha-ha-ha.

Nema još.

Možda mislite da Olivija priča ovu priču. Ili Makenzi, Kuper ili neko iz našeg odeljenja koga još niste upoznali.

Mogao bi biti bilo ko. Ali nije. Svi je pričamo. Zajedno pričamo ovu priču. Samo tako umemo.

Ovo je priča o tome kako smo postali čudaci.

O tome kako je skupina *ja* postala jedno *mi*.

DRUGO POGLAVLJE

OVDE SE DESILO

Kad je zvonilo za užinu, postrojili smo se ispred ordinacije sestre Karmajkl.

Bilo nas je dvadeset troje. Gotovo celo odeljenje 10-B. Odeljenje 10-A se juče vakcinisalo.

Adam Makol nije došao u školu – verovatno upala uva. On uvek ima upale ušiju.

Pi Jamaura je prva ušla i prva izašla. Njeno pravo ime je Poli, po dedi Polu, ali nadimak joj je Pi zato što zna prvih trideset devet cifara broja pi. Ako vas zanima, to su 3,14159265358979323846264338327950288419.

Bi-Džej Kol je ušao sledeći.

Da, on je sebi nadenuo nadimak Bi-Džej.*

Pravo ime mu je Brajan Džozef, ali dao je sebi nadimak Bi-Džej krajem osnovne škole. Misli da je to urnebesno. On je malkice nastran.

* Engl.: skraćeno od *blow-job* – oralni seks. (Prim. prev.)

Požurio je u ordinaciju i zatvorio vrata za sobom. On misli da je sestra Karmajkl opasna riba i stalno iznalazi slučajne načine da je ispipka. On pokušava da izvata sve devojke.

Sledeća je Džordana Broman Mejsner. Ona je turpijala nokte dok je čekala. U ormariću ima celi komplet za manikir. Podloga, završni sloj, grickalica i jedanaest bočica lakova od svetlucavožutog za blaženo raspoloženje do crvenog kao vatrogasni kamion kad misli da ju je neko lagao.

Iza nje su bile Olivija i Rene. Rene i dalje nije htela da se vakciniše. Samo je stajala u redu kako ne bi ništa propustila. Volela je da uvek zna šta ostali rade. Ona je od onih što dobijaju obaveštenja na mejl kad god njeni prijatelji promene status na *Fejsbuku*.

„Znaš li da više ljudi umre od vakcine protiv gripa nego od gripa?“, pitala je Rene.

„Nisam sigurna da je baš tako“, odgovorila je Olivija. U stvari, bila je potpuno sigurna da nije tako jer često posećuje sajt Centra za kontrolu i suzbijanje bolesti. Pored toga što je veoma živčana, Olivija je i hipohondar.

„Boleće“, dodala je Rene.

Njene reči nisu uplašile Oliviju, ali prestravile su Makenzi, koja je stajala iza njih. Odlučila je da se vakciniše. Bilo joj je neverovatno što će to stvarno uraditi.

Makenzi je čekala s Kuperom i Tes, mada je ova pisala poruku Tediju na ajfonu. Tedi joj je najbolji drug. I žešće se loži na njega.

„Možda neću da se vakcinišem“, rekla je Makenzi, odjednom nesigurna na nogama.

„Ma daj“, reče Kuper. „To je samo boc. Ne želiš da dobiješ grip.“

„Svi ostali će se vakcinisati. Neću dobiti grip.“

„Mogla bi da dobiješ. Virus kruži. A uskoro ti je 'slatki'. Ne želiš da se razboliš i otkažeš.“

Makenzini roditelji bi je ubili kad bi dobila grip.

Sve je već rezervisano. Doputovaće joj brat i sestra koji studiraju na Stanfordu. Roditelji su spiskali malo bogatstvo. Stvarno su se istrošili. Iznajmili su hotelsku balsku dvoranu. Unajmili di-džeja. Unajmili organizatora žurke. Poslali divne pozivnice. Četvrtaste, sa srebrnim pisanim slovima na crnoj podlozi.

Retki koji su pozvani potvrdili su dolazak.

Makenzi je bila uzbuđena zbog žurke. Pomalo.

Od nje se nije očekivalo ništa. Trebalo je samo da đuska i izgleda lepo u novoj crnoj večernjoj haljini *Ervea Ležea*.

Makenzi zna da je lepa. Ljudi joj to govore odmalena. Ima tamnoplavu kosu, tamnoplave oči, prćast nos i gimnastičarsku građu. Godinama je trenirala u gimnastičarskom studiju *Elit*. Pokušala je da se takmiči u osnovnoj školi, ali to nije bilo za nju. Veče pre velikog takmičenja ostala je s društvom napolju posle dozvoljenog vremena, sutradan je bila iscrpljena i spotakla se na gredi. Roditelji su joj pobesneli. Njoj je laknulo.

Ispred ordinacije, Kuper joj je prebacio ruku preko ramena i zapevao: „Injekcija će boleti samo *sekuuunduuuu*.“

„Ali stvarno će boleti u toj sekundi“, breknula se Makenzi.

Kuper ju je poljubio u obraz. „Ući ću s tobom. I pevaću.“

On je uvek fin prema njoj. Čak i kad ona nije fina prema njemu.

Znala je da bi trebalo bolje da se ponaša prema njemu. On to svakako zaslužuje.

Makenzi je klimnula glavom, sebi koliko i njemu. Urađiće to. Vakcinisaće se. Urađiće to zato što on želi. Duguje mu to, iako on to ne zna. Injekcija će biti njena kazna.

Tad nismo znali da kažnjava sebe, ni zbog čega to radi.

Sad znamo sve. Čak i ono što pokušavamo da zaboravimo. Pogotovo ono što pokušavamo da zaboravimo.

Kuper joj je stisnuo rame. „A onda ću te odvesti na sladoled da te nagradim.“

Smemo da odemo iz škole za vreme užine. Ali imamo samo četrdeset minuta pa ne možemo daleko.

„Možemo li u *Takakači* umesto toga?“, pitala je. „Umiram za rolnicama s lososom.“

Kuperu se nije jela japanska hrana jer je njegova mama naručuje svako veče. On je alergičan na gluten pa mu je izbor namirnica ograničen – ali on je mladić koji se prepušta struji. „Što ne bismo uzeli rolnice u *Takakačiju* i onda jeli kod tebe?“, predložio je i izvio obrve. Ona živi jednu ulicu dalje. Stan joj je uvek prazan.

„Nećemo imati vremena i za jedno i za drugo posle vakcinacije“, odgovorila je Makenzi. „Možda sutra?“

Kuperu nije smetalo da čeka jedan dan. Ali zapitao se hoće li zaista doći do toga. Jedva da su se ljubakali otkako se vratio iz letnjeg kampa. Pitao se da li ga Makenzi izbegava. Mada to nije imalo smisla – ceo dan vise zajedno u školi. Zašto bi ga izbegavala posle časova? Zar ne želi da bude sama s njim?

Vrata su se otvorila. Bi-Džej je izašao. Omanuo je u vatačkom poduhvatu.

Svi smo se nadali da ga je sestra Karmajkl jako ubola. Džordana je ušla, gotovo ne dižući pogled s noktiju. Čekali smo.

Izašla je nekoliko minuta kasnije. Izgledala je ošamućeno. „Bilo je jadno“, izjavila je. Držala je crvenu lizalicu.

Bio je red na Oliviju. Nestrpljivo je zakoračila prema vratima. Ona je polagala velike nade u vakcine. Protiv gripa. Protiv tifusa. Kad bi samo imali vakcinu protiv smotanosti u društvu, bila bi na konju.

„Stvarno ne bi trebalo to da radiš“, rekla joj je Rene.

„Biću dobro“, odgovorila je Olivija. Uglavnom je slušala Rene, ali u ovom slučaju nije mogla.

Rene je uzdahnula, pomalo zbunjena što je Olivija nije poslušala. „Dobro. Ako tako hoćeš. Idem u menzu. Naći ćemo se tamo i razgovarati s Lazarom.“

Oliviji se stomak zgrčio. Nije bila sigurna je li spremna za to. Ali složila se i ušla u ordinaciju.

Makenzi je duboko udahnula. Ona je sledeća.

„Hej, Makenzi“, javila se Tes. „Hoćeš li da ti pomognem s pripremama za žurku posle škole?“

Za razliku od svoje najbolje drugarice, Tes nije bila gimnastičarka. Ni plesačica. Tes je spisateljica. Ne profesionalna – još ne – ali misli da bi jednog dana mogla postati književnica. Zasad honorarno piše za *Blum*, školski časopis o umetnosti koji izlazi dvaput godišnje. Ona ima talasastu smeđu kosu, maslinastu put, smeđe oči i veoma je svesna toga da ima četiri kilograma viška – tri kilograma kad joj se posreći. Svesna je toga zato što majka to govori svakog dana i to bez mnogo okolišanja. „Zašto ne bi otišla u teretanu, Tes?“ „Jesi li sigurna da bi trebalo da pojedеш taj sladoled,

Tes?“ „Trebalo bi da izvadiš sredinu iz kifle, Tes.“ „Dala bih ti svoju staru slatku haljinu *Kejt Spejd*, ali mislim da će ti biti preuska, Tes.“ Tes se trudila da majčino neprestano zvocanje doživljava kao pozadinsku buku. Pozadinsku buku koja će joj jednog dana dati više materijala za pisanje.

Zasad se Tes raduje Makenzinom rođendanom. Žurka će biti sjajna. Ponosi se time što će njena najbolja drugarica prva u odeljenju proslaviti šesnaesti rođendana. Makenzin rođendan je pre svih ostalih pošto su je roditelji dali u školu godinu dana kasnije jer se prevremeno rodila.

Žurka će biti u *Soho taueru*, hotelu za slavne koji stalno spominju na TMZ-u. Tes je bila oduševljena. Već je kupila haljinu u BCBG.

„Organizator žurke je sve sredio“, odgovorila je Makenzi i zbacila kosu. „Ali možeš da svratiš ako hoćeš.“

„Važi“, složila se Tes.

Olivija je izašla nekoliko sekundi kasnije.

„Mi smo na redu“, rekao je Kuper i okrenuo se prema devojci. „Jesi li spremna da pokažeš igli ko je glavni?“

Makenzi je oklevala.

„Hajde“, podstakla ju je Tes. „Boleće samo sekundu.“

Makenzi se okrenula prema Oliviji. „Je li bolelo?“

Olivija je pocrvenela.

Makenzi je čekala odgovor, ali napokon je shvatila da ga neće dobiti. *Čudakinja*. Okrenula se prema Kuperu. „Hajde da završimo s tim“, rekla je i ušli su u ordinaciju.